

NIT DE GUARDONS

Tothom hi vol ser i ser-hi vist, tothom hi aspira a l'alt relleu,
fins a fer que la nit es converteixi en un patètic fris de la fatuïtat,
perquè no són res més que figurants d'una ficció cultural
—a tot estirar, tristos secundaris sense més recorregut—,
massa sovint amb ínfules ben poc dissimulades d'actor principal.

¿No els veus? Engalanats —endiumenjats— com vol l'ocasió,
la majoria semblen anar disfressats.

Mira-te'n els posats. La gestualitat. El somriures forçats,
sobergs o llagoters, segons el lloc atribuït en la representació.

Voldrien ser l'elit del pensament,
però amb prou feines són l'aristocràcia de la vulgaritat.

¿No sents la falsedat del dir de tots plegats,
com si s'haguessin après el paper corresponent sense convicció
i en el convenciment que els en corresponia un de millor?
Observa'n la tragicomèdia que fan. El paperot.

La il·lusió servil, bavosa, del principiant, oponent a llimac,
que persegueix amb l'adulació, sense saber-ho mai amagar prou,
situar-se en la rampa de sortida del triomf tothora somiat,
i a l'altre extrem els aires de superioritat del veterà,
sovint res més que un fracassat,
hàbil tan sols a dissimular frustracions. I enmig,
¡quants personatges malcarats amb màscara d'atenta cordialitat!,
i també tot d'imbècils riallers ignorants de què va, per no parlar
d'aquells que es venen a bon preu i busquen comprador,
ni tampoc dels polítics que assistint-hi es fan passar per cultivats,
tot i l'erm cultural del seu cervell mal irrigat..., i "un pressupost escàs",
hi afegirien els paràsits intel·lectuals de la subvenció.

¿I què dir d'un jurat cofoi d'haver prevaricat? ¿O què,
d'uns guardonats per uns vots influïts no pas pels seus coneixements,
sinó per unes coneixences seves influents?
L'orgull arrossegat per terra com a mera vanitat.

Encara que calladament, l'enveja presideix la nit:
greuges, retrets i les més odioses comparacions
ocupen sobretot el pensament dels assistents
mentre reben amb falsos càlids aplaudiments els guardonats.
Molts fan veure que tenen interès pel que no els interessa gens:
no es parla d'ells. ¡Quina colla de mals comedians!
Pallassos culturals sense més gràcia que el desvergonyiment.
Ridículs tots en la presumpció de ser res o arribar-ho a ser.

Que no et tempti pas ser-ne part.
No vulguis perdre amb ells la dignitat i quedar com tots ells
humanament desfigurats: caricatura i prou un cop perdut l'original.

Aquell jo que fa temps va voler ser de veritat.